

ΤΟ ΒΑΡΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

—0—

Ἐνῷ ποτε εἰς καιρὸν χειμῶνος συνέπλεόν τινες μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, συνέβη σφοδρὰ ἀνεμοζάλη καὶ τρικυμία εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε ἤρχισαν νὰ κάμνωσι χύσιν τοῦ πλοίου, ρίπτοντες καθεὶς τὰ βαρύτερά του πράγματα. Εἷς δ' ἐκ τῶν συμπλεόντων, ἀγροῖκος κατὰ τὸ φαινόμενον, πιάσας διὰ χειρὸς τὴν γυναῖκά του, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰπὼν ὅτι κἀν-
δὲν ἄλλο πρᾶγμα δὲν στοχάζεται οὔτε ἤυρε βαρύτερον ἐκείνης.— Οἱ λόγοι οὗτοι, καθόσον μὲν ἀποτείνονται εἰς γυναῖκα ἀπαίδευτον καὶ μωρὰν, εἶναι πάντοτε τοσοῦτον ἀληθεῖς καὶ βέβαιοι κατὰ δυστυχίαν, ὥστε εἶναι ἀξιολύπητοι τῶντι ὅσοι εἶναι ἠναγκα-
σμένοι παρὰ τῆς σκληρᾶς μοίρας των νὰ συζῶσι μετ' οὗτοι ἔλεεινὰ ἐκτρώματα τῆς φύσεως. Ἐξ ἐναντίας ὁμῶς ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πεπαιδευμένη καὶ φρόνιμος γυνή, καθιστάμενη ἢ χαρὰ καὶ ἢ ἀγαλλίασις τοῦ συζύγου της, οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι βάρος εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνακουφίζει μάλιστα ἀπὸ ἄλλα ἀναπό-
φευκτα εἰς τὴν ζωὴν βάρη, καὶ ἀποτελεῖ κυρίως τὴν εὐδαιμονίαν του.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΝΩΜΩΝ. (Μετάφρ. ἐκ τοῦ Ἀρμενικ.)

1 Δὲν ὑπάρχει γῆ τοσοῦτον γόνιμος ἥτις μὴ δου-
λευομένη νὰ προάγῃ ἐφ' ἑαυτῆς καρπὸν.

2 Ἐν δένδρον μὲ καλὸν κηπουρὸν δίδει πολλάκις
πλειότερα, παρὰ πολλὰ δένδρα, χωρὶς καλὸν κηπουρὸν.

3. Τὸ πρῶτον μάθημα τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ μάθη
τις εἶναι τὸ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγνοιάν του.

4. Πόσοι μεγάλοι ἄνθρωποι ἤλθαν εἰς τοῦτον
τὸν κόσμον καὶ ἔφυγαν ὡς μικροί· ἐκ τοῦ ἐναντίου,
πόσοι μικροὶ ἤλθαν καὶ ἔφυγαν ὡς μεγάλοι.

5 Τὸ γῆρας εἶναι ἀρρώστια τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἐπιθυ-
μοῦν, καὶ ἡ νεότης δῶρον τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν γνωρίζει.

6 Ἄθλιος ὁ πτωχὸς ὅστις δὲν ἔχει χρήματα νὰ ἐξοδεύσῃ, καὶ ἄθλιέστερος ὁ πλούσιος ὅστις δὲν ἔχει καρδίαν νὰ χαρῆ τὰ πλούτη του.

7 Πᾶν ξύλον ἔχει καὶ τὸν ἰδίον του σκώληκα.

8 Ἰσχυρότερον εἶναι τὸ φῶς ἐνὸς Ἡλίου τὴν ἡμέραν, παρὰ χιλίων ἄστρον τὴν νύκτα.

9 Εἷς μόνος λόγος ἀρκεῖ διὰ νὰ διεγείρῃ ἔριδα, τὴν ὁποίαν χίλιοι λόγοι δὲν δύνανται νὰ καθησυχάσωσιν.

10 Ὁ ἄμαθης κυττάζει ποῖος εἶναι ὅστις ὁμιλεῖ· ὁ σοφὸς τί εἶναι τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖται.

11 Μὴ θαυμάζῃς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐμβαίνει μέσα εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκβάλλει τὸν χρυσόν, θαύμαζε μᾶλλον ὅτι ὁ χρυσὸς ἐμβαίνει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν ἐκβάλλει ἔξω.

12 Ὅλα τὰ φαγητὰ πρέπει νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὴν φωτίαν.

13 Τὸ ψόφημα τῶν λύκων εἶναι ὑγεία τῶν προβάτων.

14 Ὅταν σὺ δὲν γνωρίζῃς τὴν ἀξίαν τοῦ χρυσίου, οὔτε τὸ χρυσίον γνωρίζει τὴν ἰδικήν σου.

15 Ὁ βοῦς ἂν δὲν σφαχθῇ, δὲν τρώγεται· ὁ ἰχθῦς, ἂν δὲν ψοφήσῃ, δὲν γίνεται τροφή.

16 Ἰῆς ἀηδόνας ἢ γλυκεῖα φωνὴ τὴν κάμνει νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ κλωβίον· τοῦ ἐλέφαντος οἱ ὠραῖοι ὀδόντες τὸν κάμνουσι νὰ σκοτωθῇ· τοῦ ἵππου ἡ ὠραιότης καὶ ἰσχὺς τὸν κάμνουσι νὰ κλεισθῇ εἰς τὸν σταῦλον.

17 Ἡ προβούλευσις εἶναι διδάσκαλος τῶν σοφῶν, ἡ δυστυχία εἶναι διδάσκαλος τῶν τρελλῶν.

18 Ὅποιος κυττάζει ἀλλήθωρα, τὸν φαίνονται ὅλα τὰ πράγματα δύο.

19 Ὁ ποταμὸς φέρει πλειότερον ὕδωρ παρὰ τὴν βρῦσιν, ἀλλὰ συνεπιφέρει καὶ πολλὰς ἀκαθαρσίας.

20 Ἀφοῦ ἔφυγε τὸ πωλίον, εἰς μάτην ἔχεις τὸ κλωβίον τοῦ κλειστόν.

21 Σκύλος εἶναι, πλὴν φυλάττει· Γάτος εἶναι, πλὴν πιάνει τοὺς ποντικούς.

(Ἀκολουθεῖ)

Θεμβρούσιος Ἰωαννῆς.